

Proloog

Donderdag 4 april

Toen Corey Wellington om veertien over vijf wakker werd, was hij niet van plan zelfmoord te plegen.

De afgelopen twintig jaar was de gedachte om er een eind aan te maken eerlijk gezegd heel wat keren bij hem opgekomen, maar nooit zo duidelijk en onmiskenbaar als die eerste keer toen hij een junior in highschool was en Caitlyn Vaughn hem bij het eindejaarsfeest had laten zitten. Iedereen wist het en hij had het gevoel dat zijn voeten onder hem vandaan werden gemaaid en hij tegelijkertijd met een honkbalknuppel in zijn maagstreek werd geramd.

Achteraf bezien had het nogal belachelijk geleken en zelfs een beetje kinderachtig dat hij zich door zoiets onbelangrijks zo in de put had laten duwen, maar op dat moment had hij het gevoel gehad dat zijn hele leven tot pulp was vormalen.

Die avond was hij naar de studeerkamer van zijn vader in de kelder gegaan en had de sleutel van de wapenkast uit de bureaulade gehaald. Zijn vader dacht dat hij hem daar veilig had opgeborgen voor zijn kinderen.

Corey had de kast opengemaakt, een van de revolvers geladen en had toen lange tijd met het wapen in zijn handen achter het bureau gezeten.

Het voelde koud aan en was zwaarder dan het leek.

Verwondering, dromen, hoop, al die dingen die het leven de moeite waard maakten, leken weg te glippen als een stroom van gemiste kansen. Hij kon niets bedenken waar hij naar uitkeek: niet naar de zomer-

vakantie, niet naar het laatste schooljaar, niet naar een nieuwe film, niet naar het luisteren naar muziek of het spelen van een videogame of met een meisje samen zijn.

Het was net alsof alles wat aan de horizon opdoemde, alleen maar een belofte inhield van nog meer afwijzing en wanhoop, zonder enig vooruitzicht op verbetering.

Ja, dat kan een meisje met je doen. Ja, ze kan je de reden van je bestaan uit je lijf rukken, met één blik, één opmerking, één keer giechelen tijdens een eindejaarsfeest wanneer ze je heeft afgepoeierd en daar dan met haar vriendinnen grappen over maakt.

Hij had de revolver opgeheven en het uiteinde van de loop in zijn mond geduwd.

Kom je er ooit achter wat de reden is achter een bepaalde daad? Weet je ooit waarom je iets op de ene manier hebt gedaan en niet op de andere? Dat, ja, dat is nou de reden waarom je je baan opzegt, waarom je de Toyota koopt in plaats van de Ford, spaghetti bestelt in plaats van voor de pizza gaat, niet de trekker overhaalt wanneer je daar de kans voor krijgt.

Misschien was het lafheid, misschien was het wel een vreemd soort moed dat hem ervan weerhield om die avond een kogel door zijn kop te jagen, maar uiteindelijk had hij de revolver en de munitie teruggelegd in de wapenkast en was niemand er ooit achter gekomen dat hij geen einde aan zijn leven had durven maken. Maar sinds die tijd kroop er een zwaarmoedig gevoel langs de randen van zijn gedachten. Uiteindelijk was hij medicijnen gaan slikken om zijn depressieve gevoelens te onderdrukken en die gedachten aan onomkeerbare oplossingen in bedwang te houden. Maar toch kostte het hem door de jaren heen een huwelijk, twee banen en al zijn vriendschappen.

Sinds die avond op highschool had die gedachte hem echter niet meer zo sterk aangegrepen als vandaag: *Pleeg zelfmoord, Corey. Beneem jezelf het leven. Dat is tenminste iets wat je op dit moment kunt doen. Vandaag nog.*

05.21

Hij vond zijn weg naar de keuken, schonk zoals elke dag een kop koffie in voor zichzelf, streek met een hand over zijn hoofd om

zijn warrige, enigszins grijzende haardos onder controle te krijgen, en at twee donuts en een appel waarvan de schil al begon te verschrompelen.

Zijn gedachten joegen elkaar na in een steeds kleiner wordend kringetje. *Ik vraag me af hoe het zou aanvoelen om dood te zijn. Om eindelijk vrij te zijn van alle moeilijkheden en tegenslagen en teleurstellingen van het leven.*

En toen een andere serie gedachten: *Welke teleurstellingen, Corey? Zo beroerd is je leven niet!*

Op de zaak ging alles goed, hij was gezond en had geen kanker of andere nare dingen. Maar toch, om de een of andere reden merkte hij dat zijn blik door de keuken zweefde tot die op het houten messenblok op het aanrecht naast de magnetron bleef rusten.

Ja, ja, hij realiseerde zich dat hij echt zelfmoord wilde plegen, of suïcide, zoals dat zo verzachtend werd genoemd.

Zelf.

Moord.

Goed, hij had twee weken geleden een relatie met een vrouw beëindigd met wie hij acht maanden iets had gehad. Misschien dat dat hier de oorzaak van was. Misschien kwam het door een soort onderdrukte woede of een verlies waarmee hij niet kon omgaan, maar hij realiseerde zich dat hij niet meer verliefd op haar was en toen hij dat eenmaal tegen haar had gezegd, kwam hij erachter dat dat gevoel wederzijds was.

Hij had zich best goed door de breuk heen geslagen en zover hij wist, redde zijn ex-vriendin het ook aardig.

Hoe dan ook, nu hij weer over het hele gebeuren nadacht, was het alsof een deel van zijn gedachten die breuk wilde gebruiken als rechtvaardiging om hem die laatste, duistere dingen te laten denken waar hij in zijn hoofd mee bezig was.

Jij kunt geen relatie in stand houden, Corey. Zo ben je nou eenmaal. Je kunt jezelf niet veranderen.

05.29

Hij keek naar dat verleidelijke blok met messen. Hij wist dat ze scherp genoeg waren, omdat hij vorige maand zijn vinger tot op het bot had

opengesneden, toen hij een tomaat in schijfjes wilde snijden voor de salade.

Ja, een mes was natuurlijk een mogelijkheid – pols, hals, binnenkant van zijn bovenarm. Hij wist niet hoe die slagader in zijn arm heette, maar wel dat dat een belangrijke was en dat je hem bijna niet kon stelpen als hij eenmaal was doorgesneden.

Misschien.

Houd op, Corey!

Zijn blik zweefde naar de gootsteen.

Er stond een fles bleekwater onder. Hij vermoedde dat als hij daar een bekertje van zou opdrukken, het door zijn tong, zijn slokdarm en zijn maag zou branden en hem van binnenuit zou doden.

Een vreselijke manier om dood te gaan, maar toch liep hij naar het aanrecht, pakte de fles en las de waarschuwing op het etiket: *Schadelijk of fataal bij doorslikken! Bel onmiddellijk een arts. Wék geen braken op. Zoek meteen medische hulp!*

Ja, een flinke slok zou wonderen doen.

Wat sta je nou te doen, Corey? Dit soort gedachten... Je kunt jezelf toch niet– Maar aan de andere kant, geen verbroken relaties of pijn meer, geen liefdesverdriet of angst. Nooit meer.

Hij draaide de dop van de fles bleekwater, maar toen hij de fles aan zijn lippen wilde zetten, hield de scherpe, bijtende geur hem tegen. Hij kon zich niet voorstellen dat hij deze vloeistof naar binnen zou gieten, dat hij zichzelf om zeep zou helpen op een manier die hij zijn ergste vijanden nog niet zou toewensen.

Maar je hebt geen vijanden, Corey. Niet één! Je hoeft jezelf niet aan banden te leggen, je moet–

Hij zette de fles bleekwater terug in het aanrechtkastje, maar kon de neiging om het toch te doen niet van zich af zetten, die verzameling vreselijke gedachten die in zijn hoofd als een zwerm gieren in steeds kleinere cirkels omlaag kwam.

Een zwerm gieren.

Steeds kleinere cirkels.

Zelfmoord. Ja. Je kunt het. Dit is iets waar jij echt toe in staat bent. Vandaag nog.

Er hingen nog steeds klimtouwen in de kelder, uit zijn studententijd, toen hij er af en toe op uit trok. Er stond een schoorsteen op zijn huis. Die kon hij gebruiken. Een stevige knoop, het andere einde om zijn nek, van het dak af rennen–

Doe even normaal, Corey!

Hij wreef over zijn hoofd, ging toen naar de badkamer, ging onder de douche en trok wat kleren aan. Hij controleerde zijn e-mail, gewoon om iets normaals te doen, om iets normaals te denken, om alles weer in perspectief te krijgen.

Maar ondertussen was het alsof dat idee om zelfmoord te plegen een plekje had gevonden in zijn hersens en daar al wortel begon te schieten. Het leek een verleiding waarvoor hij steeds minder redenen kon aandragen om hem te weerstaan, iets wat hij niet echt wilde vermijden, maar juist bewust wilde doen.

05.44

Een paar jaar geleden had zijn psychiater hem verteld dat depressiviteit een naar binnen gekeerde woede was, maar Corey wist dat dat niet zo was. Woede was een symptoom van depressiviteit, niet de oorzaak ervan. Iedereen die met depressiviteit te maken heeft gehad, kan je dat vertellen.

Depressiviteit begint met een kleine teleurstelling en wordt dan een naar binnen gerichte, neerwaartse spiraal die je niet meer onder controle hebt, als een zwart gat dat alles om zich heen opslokt en wegsluit.

Soms is je woede je enige bondgenoot, omdat je daardoor iets voelt wanneer de rest van je leven verdoofd is. Het geeft je iets om tegen te vechten wanneer je het gevoel krijgt dat je wilt opgeven. Je raakt meestal pas in moeilijkheden wanneer je woede wegebt, niet wanneer hij opwelt.

En op dit moment voelde Corey zich niet boos, maar vastbesloten.

Het is gewoon je depressiviteit. Vecht ertegen.

Nee, dat verlies je. Het zit nou eenmaal in de familie, Corey.

Zo moeder, zo zoon.

Hoewel ze al bijna dertig jaar dood was, herinnerde hij zich nog steeds de wanhoop die hij voelde wanneer zijn vader in zijn vrachtwagen stapte om zijn routes te gaan rijden. Hij hoorde nog steeds de scherpe stem van zijn moeder en de klap die ze zijn oudere zus in haar gezicht gaf. Hij zag haar nog steeds van de bank naar de keuken schuifelen om aan een nieuwe fles te beginnen.

Om te ‘ontsnappen in een vloeibare droom’ zoals ze dat noemde.

Soms sloot ze zichzelf op in haar slaapkamer en dan hoorde hij haar huilen, vaak urenlang. Dan klopte hij op de deur en riep hij: ‘Mamma, niet huilen. Het komt goed.’ Hij was nog maar zeven, te klein om te weten dat hij daar niets mee opschoot.

Hoewel zijn oudere zus hem op zijn gemak probeerde te stellen en hem vertelde dat alles zou goedkomen, bleek ze het uiteindelijk bij het verkeerde eind te hebben. Zijn moeder kon niet ontsnappen in haar vloeibare droom. De nachtmerries die haar zolang hadden achtervolgd, kregen haar te pakken op de dag dat ze die handvol pillen slikte.

05.51

Carey voelde zijn hart bonken.

Hij werd overweldigd door een onverklaarbare haast.

Je zou een vuurwapen te pakken kunnen krijgen, net als op highschool. Of pillen slikken, net als ma. Of je zou van een brug of een perron kunnen springen. Een klif. Er zijn genoeg—

Een andere stem in hem riep: *Hou op!*

Verdrinken? Een gewicht aan zijn voeten binden en dan in het Altoona Meer springen? Door verstikking? Een plastic zak over je hoofd?

Hij dacht nog even na over die twee laatste mogelijkheden, maar realiseerde zich dat de gedachte aan verdrinken of stikken eenvoudigweg te benauwd voor hem waren.

Een mes.

Ja.

Een mes was echt de beste keuze.

Maar geen slagader door snijden. Iets eervollers.

Hij zou ermee in zijn buik kunnen steken. Ja. Naar voren leunen, zo in je mes, zoals de samoerai lang geleden deden. Maar hij zou wel een lang mes moeten nemen en ervoor moeten zorgen dat het schuin naar boven wees, zodat het in zijn hart terechtkwam. Hij wist niet veel over steekwonden, maar had genoeg gehoord om te weten dat als hij zichzelf alleen maar in zijn buik stak, het heel lang zou duren voor hij stierf. En dat zou geen prettige dood worden. Hij zou ervoor zorgen dat hij niet—

Waarom? Waarom loop je hier nou aan te denken?!

Omdat je een lijk in opleiding bent, Corey. Net als iedereen. Maar jij hebt de controle over wanneer je je lotsbestemming bereikt. En anders dan de meeste mensen, heb jij de moed om dat vandaag te laten gebeuren. Hier en nu.

Hoe kunnen mensen leven met de wetenschap dat ze er al snel niet meer zullen zijn? Hoe kunnen ze verdergaan met hun dagelijks leven, films kijken, een cappuccino drinken, baby's verwekken en naar school, het werk en de kerk gaan met de wetenschap dat ze elk moment hun laatste adem kunnen uitblazen?

Ontkenning.

Een constante ontkenning.

Dat is de enige manier.

Behalve als jou na de dood iets beters wacht, Corey.

Ja, behalve als dat inderdaad zo is.

Hij keerde terug naar de keuken, liep naar het messenblok, haalde de langste eruit en ging naar de woonkamer.

We hebben niet allemaal succes in dit leven, maar iedereen die geboren wordt, heeft uiteindelijk succes in één ding – doodgaan. En de wereld draait gewoon door en het universum vergeet eenvoudigweg dat we er ooit zijn geweest.

Corey bereikte de woonkamer, van waaruit hij zicht had op het bos, dat zich in het voorjaar vol enthousiasme leek uit te rekken. Er gaat niets boven een voorjaar in Atlanta.

Hij zou sterven met uitzicht op bomen vol bloesem.

Elk volgend moment voelde de vraag waarom hij dit deed steeds minder urgent aan, als een vage herinnering van degene die hij ooit was geweest.

Vrije wil.

Vrij om te leven, om te kiezen.

Vrij om te sterven, als we dat willen.

Hij knielde neer, trok zijn shirt omhoog en zette de punt van het mes tegen zijn buik, vlak onder zijn borstbeen.

Zo moeder, zo zoon.

Je moet dit wel meteen goed doen. Anders wordt het een langdradig gebeuren en een beroerde dood.

Toen de beslissing eindelijk werd genomen, was dat bijna met de zekerheid dat alles nu gewoon door kon gaan zoals het was bedoeld – een man die heenging naar zijn bestemming, een graf in de aarde.

Hij haalde diep adem en liet de lucht weer ontsnappen om zijn buikspieren te ontspannen, zodat het lemmet makkelijker naar binnen zou glijden, waarna hij het heft stevig vastgreep.

Corey sloot zijn ogen.

En met een snelle, soepele beweging drukte hij het lemmet in zijn buik, op zijn hart gericht. Hij boog zich voorover en gebruikte de kracht waarmee hij de vloer raakte, om het mes tot aan het heft diep in zijn lichaam te begraven.

Daarna viel hij slap opzij.

Er was minder pijn dan hij had verwacht.

In eerste instantie.

Gezien de stand van het heft vermoedde hij dat de punt zijn doel had gevonden.

De pijn begon als een strakke cirkel van pure warmte die zich door hem heen ontvouwde en met de seconde heter en helderder werd, tot hij aanvoelde als een vreemde metgezel, alsof het iets was wat hij altijd al in de buurt had gehad, maar wat hij nu pas ten volle begon te ervaren.

Hij wist niet zeker of hij zijn hart had geraakt, maar het moest in de buurt zijn geweest, want bij elke hartslag trilde het heft lichtjes, alsof het door een morbide choreograaf zo was uitgeschreven, was geprogrammeerd om synchroon te bewegen met zijn naderende dood.

Dat was het moment waarop hij begon te stuiptrekken van de pijn en de vragen kwamen.

Hij vroeg zich af of de hel echt bestond, als dat de plek was waar hij naartoe zou gaan om wat hij zojuist had gedaan, voor het feit dat hij zichzelf het leven benam – voor deze zelfmoord – of dat hem de hemel stond te wachten, als hij ooit genoeg had gedaan om die te verdienen.

Hij dacht terug aan een preek die hij op de radio had gehoord, toen hij een keer door Georgia reed: ‘Het gaat er niet om *wat je voor God hebt gedaan*, broeders en zusters, maar *wat God voor jou heeft gedaan*. Waar of niet?’

Maar had hij daar genoeg in geloofd om het te ontvangen?

Je moeder, is die in de hemel? Is zij naar de hel gegaan voor de dingen die ze haar kinderen heeft aangedaan op de dagen dat ze te veel had gedronken? Zie je haar terug wanneer je sterft?

Slechts een paar seconden na die gedachte hoorde hij de voordeur open klikken.

Corey draaide verward zijn hoofd in de richting van de gang, maar omdat hij geen duidelijk zicht op de voordeur had, zag hij niemand.

Hij hoorde echter wel voetstappen op de gang. Twee mensen, dacht hij, maar dat was niet helemaal duidelijk, omdat licht en geluid zich vermengden met de pijn die hem doorstroomde, de pijn die elk zintuig overspoelde en daarna in zijn borst in scherven uiteen spatte.

Het was allemaal erg verwarrend. De werkelijkheid werd wat wazig langs de randjes.

En het deed pijn. Het deed echt heel erg pijn.

Hij greep het heft om het mes uit zijn borst te trekken, maar zo gauw hij het ook maar een klein beetje bewoog, schoot er een nieuwe, verscheurende pijn door hem heen. Hij liet het meteen weer los.

Hij haalde zwakjes adem en zag hoe het heft mee beefde.

De voetstappen kwamen dichterbij.

‘Wie is daar?’ Hij probeerde hard te praten, maar de woorden kwamen er zo zacht uit dat hij ervan overtuigd was dat niemand ze kon hebben gehoord, zelfs niet als ze bij hem in de woonkamer waren geweest.

Met elke ademhaling werd de pijn bijtender en scherper. Sterven bleek dus heel iets anders te zijn dan ze in de films deden voorkomen. Dit was geen soepele ontsnapping naar het onbekende, maar meer een vreselijk beangstigende afdaling in een gekrijs dat je je hele leven hebt geprobeerd te onderdrukken.

‘Help me, ik...’ Deze keer klonken zijn woorden zelfs nog zachter, nauwelijks meer dan een zucht.

Er klonk een stem vanuit de gang. Sterk, mannelijk. ‘Hij is hier!’

Een vrouw en een jonge man die Corey niet herkende, kwamen de woonkamer binnen en liepen gehaast naar hem toe. Hij wilde hun vertellen dat dit eigenlijk niet de bedoeling was geweest, dat hij gewoon niet helder had nagedacht en een vreselijke vergissing had begaan, en dat als ze hem zouden helpen, hij het wel zou redden en—

De man knielde naast hem neer en drukte twee vingers lichtjes tegen zijn hals om zijn hartslag te controleren. ‘Hij leeft nog.’

De vrouw keek onbewogen toe. ‘Geef hem nog een paar minuutjes. Het duurt niet lang meer.’

Corey werd overspoeld door een verkillende golf van angst.

De man ging naast zijn partner staan.

Nee!

Corey probeerde om hulp te roepen, maar er kwam geen geluid meer over zijn lippen.

En dat was meteen de laatste keer dat hij iets zou proberen te zeggen, de laatste keer dat hij hoe dan ook iets zou proberen te doen, omdat wat er daarna gebeurde, puur een natuurlijke gang van zaken was, onontkoombaar en los van het laatste restje wilskracht dat nu wegebde. De natuur had zijn beloop, het universum eiste zijn volgende leven op en om 05.57 uur overleed Corey Wellington in een verkrampte, natte stilte, terwijl de wijzer van de klok boven hem de seconden aftelde, op weg naar de minuten, uren en jaren waar hij misschien nog van had kunnen genieten als hij geen zelfmoord had gepleegd.

Het stel keek toe tot zijn borst niet meer bewoog. Uiteindelijk controleerde de man, die vijftwintig, blond en stevig gebouwd was, nog eens Coreys hartslag. ‘Oké.’

‘Oké,’ zei de vrouw ook. Op de leeftijd van zesendertig lentes zag ze er nog steeds adembenemend uit, met kort, stijlvol, lichtrood haar, aparte groene ogen en een scherpe, ijskoude blik.

De man stond op. ‘Vraag jij je weleens af wat er door hen heen gaat wanneer ze het doen?’

‘Ik denk niet dat je daar echt achter wilt komen.’

‘Nee. Je hebt gelijk. Ik... ik dacht... soms vraag ik me dat gewoon af.’

Ze wendde zich van het lijk af. ‘Controleer het medicijnkastje. Dan kijk ik in de keuken en de slaapkamer.’

‘Goed.’

Nadat ze hadden gevonden waarvoor ze waren gekomen, en ze ook de twee camera's die in huis waren verborgen hadden verwijderd, vroeg de man aan zijn partner: ‘En nu? Naar Boston?’

‘Nee. We gaan daar niet voor volgende week donderdag naartoe. We moeten eerst terug naar Chennai, om een bezoekje te brengen aan de mensen van de fabriek.’

‘Terug naar India? Ik dacht dat we naar—’

‘De planning is veranderd.’

‘Dat wist ik niet.’

‘Dan weet je het nu.’

Zonder verder nog iets te zeggen, ging ze hem voor naar de auto en vertrokken ze naar het vliegveld, terwijl Coreys nog warme lijk in

de woonkamer in een plas bloed bleef liggen, nog geen uur nadat hij was wakker geworden met een doodgewone dag op kantoor in gedachten, na een douche te hebben genomen en zoals altijd een kop sterke, zwarte koffie om wakker te worden.